ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)
zo 14. júla 2005 *

Vo veci C-192/04,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Francúzsko) zo 17. februára 2004 a doručený Súdnemu dvoru 26. apríla 2004, ktorý súvisí s konaním:

Lagardère Active Broadcast, právny nástupca Europe 1 communication SA,

proti

Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE),

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

za účasti:

Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT),

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia A. Borg Barthet, S. von Bahr, J. Malenovský (spravodajca) a U. Lõhmus,

generálny advokát: A. Tizzano,
tajomník: K. Sztranc, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. marca 2005,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Lagardère Active Broadcast a Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT), v zastúpení: D. Le Prado, F. Manin a P. Bouvery, advokáti,

— Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE), v zastúpení: O. Davidson, advokát,

— Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL), v zastúpení: H. Weil a K. Mailänder, Rechtsanwälte,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a A. Bodard-Hermant, splnomocnení zástupcovia,

— nemecká vláda, v zastúpení: A. Tiemann a H. Klos, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: K. Banks, splnomocnená zástupkyňa,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 21. apríla 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120), ako aj smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii (Ú. v. ES L 248, s. 15; Mim. vyd. 17/001, s. 134).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Lagardère Active Broadcast, spoločnosťou, právnym nástupcom Europe 1 communication SA (ďalej len „Lagardère" alebo „Europe 1") a Société pour la perception de la rémunération équitable (ďalej len „SPRE"), ako aj Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (ďalej len „GVL") v súvislosti s povinnosťou vyplatiť primeranú odmenu za vysielanie fonogramov pre verejnosť, ktoré sa uskutočňuje zo satelitu a z pozemných vysielačov nachádzajúcich sa vo Francúzsku a v Nemecku.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Podľa článku 8 ods. 1 a ods. 2 smernice 92/100:

„1. Členské štáty ustanovia výhradné práva výkonných umelcov povoliť alebo zakázať bezdrôtové vysielanie a verejné šírenie ich výkonov, s výnimkou prípadu, keď výkon je sám už výkonom vysielaným alebo keď sa uskutočňuje zo záznamu.

2. Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý fonogram vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu, a na zabezpečenie toho, aby SA táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov fonogramov. ..."

4 Šieste odôvodnenie smernice 93/83 stanovuje:

„... keďže sa na účely autorského práva bežne rozlišuje medzi priamym vysielaním pre verejnosť zo satelitu a medzi vysielaním pre verejnosť z komunikačného satelitu; keďže... je dnes možný a finančne dostupný individuálny príjem z oboch typov satelitov, nie je už dôvod na odlišné právne posudzovanie".

5 Podľa siedmeho odôvodnenia uvedenej smernice:

„... keďže voľnému vysielaniu programov ďalej prekáža súčasná právna neistota o tom, či vysielanie zo satelitu, ktorého signály sa dajú priamo prijímať, ovplyvňuje právne vzťahy iba v tej krajine, odkiaľ sa vysiela, alebo vo všetkých štátoch príjmu..."

6 Trináste odôvodnenie tej istej smernice znie takto:

„... keďže by sa preto malo skoncovať s rozdielmi, ktoré existujú v členských štátoch v posudzovaní vysielania programov z komunikačných satelitov, aby sa v celom spoločenstve zreteľne rozlíšilo, či diela a ďalšie chránené výtvory sú vysielané pre verejnosť..."

7 Sedemnáste odôvodnenie smernice 93/83 stanovuje:

„... keďže pri dojednávaní výšky poplatku za nadobudnuté práva majú strany zohľadniť všetky okolnosti vysielania, ako je skutočný okruh divákov, potenciálny okruh divákov a jazyková verzia".

8 Článok 1 ods. 1 smernice 93/83 stanovuje:

„Na účely tejto smernice ‚satelit' znamená akýkoľvek satelit pracujúci vo frekvenčných pásmach, ktoré sú podľa zákona o telekomunikáciách vyhradené na vysielanie signálov určených na príjem verejnosťou, alebo ktoré sú vyhradené na neverejné vysielanie z bodu do bodu. V tomto druhom prípade však okolnosti, za ktorých sa uskutočňuje individuálny príjem signálov, musia byť porovnateľné s tými, ktoré platia v prvom prípade."

9 Článok 1 ods. 2 písm. a) a b) stanovuje:

„a) Na účely tejto smernice ‚satelitné vysielanie pre verejnosť' znamená zavedenie, pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, signálov prenášajúcich program určených na príjem verejnosťou do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem.

b) Akt satelitného vysielania pre verejnosť sa uskutočňuje výhradne v členskom štáte, kde pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, sa signály prenášajúce program zavádzajú do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem."

10 Článok 4 ods. 1 a ods. 2 smernice 93/83 stanovuje:

„1. Na účely satelitného vysielania pre verejnosť sú práva výkonných umelcov, výrobcov záznamov a vysielacích organizácií chránené v súlade s ustanoveniami článkov 6, 7, 8 a 10 smernice 92/100/EHS.

2. Na účely odseku 1 termín ‚bezdrôtové vysielanie' v smernici 92/100/ES zahŕňa aj satelitné vysielanie pre verejnosť."

Vnútroštátna právna úprava

11 Podľa článku L. 214-1 francúzskeho Zákonníka duševného vlastníctva:

„Ak je fonogram vydaný na obchodné účely, výkonný umelec a výrobca nemôžu brániť:

...

2° jeho vysielaniu ani simultánnemu káblovému a úplnému šíreniu tohto vysielania.

Použitie fonogramov vydaných na obchodné účely bez ohľadu na miesto, kde boli tieto záznamy urobené, zakladá výkonným umelcom a výrobcom právo na odmenu. Táto odmena je vyplácaná osobami, ktoré používajú fonogramy vydané na obchodné účely, za podmienok uvedených v ods. 1° a ods. 2° tohto článku.

Odmena sa zakladá na príjmoch z používania, alebo pokiaľ nie je takto určená, stanoví sa paušálne...

..."

Spor pred vnútroštátnym súdom a prejudiciálne otázky

12 Lagardère je vysielacia organizácia usadená vo Francúzsku. Jej vysielanie je pripravované v parížskych štúdiách a prenášané na satelit. Signály prichádzajú znovu na zem, kde sú zachytávané vysielačmi, ktoré sa nachádzajú na francúzskom území, ktoré šíria vysielanie pre verejnosť vo frekvenčnej modulácii.

13 Vzhľadom na to, že tento spôsob vysielania nepokrýva celé francúzske územie, satelit takisto prenáša signály na vysielač, ktorý sa nachádza vo Felsbergu, v spolkovej krajine Sársko (Nemecko), ktorý je technicky nasmerovaný šíriť vysielanie na dlhých vlnách na uvedené územie. Toto vysielanie zabezpečuje Compagnie européenne de

radiodiffusion et de télévision Europe 1 (ďalej „CERT"), ktorá je dcérskou spoločnosťou Lagardère. Programy vysielané vo francúzskom jazyku môžu byť z technických dôvodov takisto prijímané na nemeckom území v zúženom rozsahu. Nie sú teda predmetom využitia na obchodné účely v Nemecku.

14 Lagardère takisto disponuje pozemným audionumerickým obvodom, ktorý umožňuje prenos signálov z parížskych štúdií do vysielača, ktorý sa nachádza v Nemecku, v prípade nefunkčnosti satelitu. Pred zavedením satelitného systému tento pozemný obvod bol jediným prostriedkom pre prenos signálov do uvedeného vysielača. V súčasnosti je tento obvod ešte funkčný.

15 V miere, do akej počas týchto vysielaní Lagardère používa fonogramy chránené právom duševného vlastníctva, platí vo Francúzsku za ich používanie predpísaný poplatok pre výkonných umelcov a výrobcov týchto fonogramov (ďalej „poplatok za používanie fonogramov"). Tento poplatok SPRE vyberá kolektívne. CERT platila v Nemecku za vysielanie týchto fonogramov ročný paušálny poplatok GVL, spoločnosti založenej podľa nemeckého práva, ktorá je partnerskou spoločnosťou SPRE.

16 Aby sa zabránilo dvojnásobnej platbe poplatkov za používanie fonogramov, dohoda medzi Europe 1 a SPRE, ktorá bola predĺžená do 31. decembra 1993, stanovila, že výška predpísaného poplatku pre výkonných umelcov a výrobcov, ktorú vypláca Europe 1, bude znížená o sumu, ktorú vypláca CERT pre GVL.

17 Napriek tomu, že od 1. januára 1994 žiadna dohoda už neoprávňovala Europe 1 vykonávať takýto odpočet, táto organizácia ho naďalej vykonávala. Keďže sa SPRE domnieva, že tento odpočet je neodôvodnený, obrátil sa na Tribunal de grande instance de Paris, ktorý vyhovel jeho návrhu, ktorý smeruje k tomu, aby Europe 1 zaplatila celý poplatok. Po tom, ako tento záver potvrdil Cour d'appel de Paris, Lagardère, právny nástupca Europe 1, podal dovolanie na Cour de cassation.

18 Domnievajúc sa, že tento prebiehajúci spor, najmä vzhľadom na rozhodnutie Bundesgerichtshof (Nemecko) zo 7. novembra 2002, nastoľuje otázky výkladu smerníc 92/100 a 93/83, Cour de cassation rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Keď vysielacia organizácia, ktorá vysiela z územia členského štátu, používa na rozšírenie prenosu svojich programov na časť vnútroštátnych poslucháčov vysielač, ktorý sa nachádza v blízkosti a na ktorý jej majoritná dcérska spoločnosť má koncesiu, na území iného členského štátu, upravuje právo tohto štátu primeraný a jednotný poplatok stanovený v článku 8 [ods. 2] smernice... 92/100... a článku 4 smernice 93/83... za fonogramy vydané na obchodné účely a obsiahnuté v prenášaných programoch?

2. V prípade kladnej odpovede, je pôvodná vysielacia spoločnosť oprávnená odpočítať sumy vyplácané jej dcérskou spoločnosťou z poplatku, ktorý je požadovaný za celý príjem zaznamenaný na vnútroštátnom území?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

19 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či v prípade takého vysielania, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, smernica 93/83 bráni tomu, aby poplatok za používanie fonogramov bol upravený nielen právom členského štátu, na ktorého území je usadená vysielacia spoločnosť, ale takisto právnym poriadkom členského štátu, v ktorom sa z technických príčin nachádza pozemný vysielač šíriaci vysielanie na územie prvého štátu.

20 Lagardère, SPRE a francúzska vláda sa domnievajú, že v časti, kde článok 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83 stanovuje, že satelitné vysielanie pre verejnosť sa uskutočňuje len v členskom štáte, do ktorého sú signály prenášajúce programy zavádzané, toto ustanovenie určuje jasne jediné použiteľné právo o odmene za požívanie fonogramov — francúzske právo v spore vo veci samej — a vylučuje kumulatívne uplatňovanie viacerých právnych poriadkov.

21 GVL, nemecká vláda a Komisia Európskych spoločenstiev tvrdia, že na také vysielanie, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, sa nevzťahuje uvedené ustanovenie a že teda toto ustanovenie nebráni kumulatívnemu uplatňovaniu právnych poriadkov dvoch členských štátov.

22 Je teda potrebné preskúmať, či také vysielanie, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, predstavuje „satelitné vysielanie pre verejnosť" podľa článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83.

23 Toto ustanovenie definuje satelitné vysielanie pre verejnosť ako „zavedenie, pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, signálov prenášajúcich program určených na príjem verejnosťou do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem".

24 Po prvé z článku 1 ods. 1 smernice 93/83 vyplýva, že takýto satelit musí pracovať v rámci tohto vysielania vo frekvenčných pásmach, ktoré sú podľa zákona o telekomunikáciách vyhradené na vysielanie signálov určených na príjem verejnosťou (ďalej len „verejné frekvenčné pásma") alebo ktoré sú vyhradené na neverejné individuálne vysielanie (ďalej len „neverejné frekvenčné pásma"). V tomto druhom prípade je však podľa uvedeného ustanovenia nevyhnutné, aby sa individuálny príjem signálov uskutočňoval za okolností porovnateľných s tými, ktoré platia v prvom prípade.

25 V miere, v akej francúzska vláda následne po položení písomnej otázky Súdnemu dvoru, ako aj právni poradcovia Lagardère počas pojednávania potvrdili, že prenos signálov sa neuskutočňuje na verejných frekvenčných pásmach, je potrebné preskúmať, či v rámci takého vysielania, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, sa individuálny príjem signálov uskutočňuje za okolností, ktoré sú porovnateľné s okolnosťami vysielania na verejných frekvenčných pásmach.

26 Keďže obsah požiadavky stanovenej v článku 1 ods. 1 druhej vete smernice 93/83 nie je presne vymedzený, je potrebné ho definovať vzhľadom na cieľ tejto smernice.

27 V tomto ohľade zo siedmeho odôvodnenia uvedenej smernice vyplýva, že tá smeruje k tomu, aby bola odstránená neistota o tom, či „vysielanie zo satelitu,

ktorého signály sa dajú priamo prijímať", ovplyvňuje právne vzťahy iba v tej krajine, odkiaľ sa vysiela.

28 Okrem toho podľa trinásteho odôvodnenia smernica 93/83 si kladie za cieľ skoncovať s rozdielmi, ktoré existujú v členských štátoch pri posudzovaní vysielania programov z komunikačných satelitov — teda ktoré pracujú v neverejných frekvenčných pásmach — tak, aby sa v celom Spoločenstve zreteľne rozlíšilo, či diela a ďalšie chránené výtvory sú vysielané pre verejnosť.

29 Ďalej je potrebné poukázať na to, ako to urobil generálny advokát v bode 39 svojich návrhov a ako to vyplýva z návrhu smernice Rady z 11. septembra 1991 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii [KOM(91) 276, konečné znenie], že pôvodne takéto vysielanie pre verejnosť bolo možné uskutočňovať priamo zo satelitu len prostredníctvom signálov prenášaných na frekvenčných pásmach *de iure* vyhradených pre jeho príjem. Toto vysielanie však nebolo možné uskutočniť vysielaním signálov v neverejných frekvenčných pásmach. V dôsledku technologického rozvoja satelitov a antén pre príjem určených pre širokú verejnosť je však možné vysielať priamo na neverejných frekvenčných pásmach. Aj keď tieto neverejné frekvenčné pásma nie sú podľa zákona o telekomunikáciách formálne vyhradené na vysielanie pre verejnosť, v čase prijatia smernice 93/83 signály prenášajúce programy mohli už byť *de facto* prijímané verejnosťou zo satelitov, ktoré používajú takéto frekvenčné pásma.

30 Zákonodarca Spoločenstva sa tak v snahe vziať do úvahy technologický rozvoj zameriava na satelitné vysielanie na neverejných frekvenčných pásmach a v dôsledku toho podriaďuje toto vysielanie režimu smernice 93/83, len ak verejnosť môže zachytiť tieto signály individuálne a priamo z uvedených satelitov.

31 Je potrebné konštatovať, že obmedzený okruh osôb schopný zachytiť signály zo satelitu len prostredníctvom profesionálneho zariadenia nie je možné pokladať za verejnosť vzhľadom na to, že ten nie je tvorený neurčitým počtom potenciálnych poslucháčov (pozri v súvislosti s pojmom verejnosť rozsudok z 2. júna 2005, Mediakabel, C-89/04, Zb. s. I-4891, bod 30).

32 V danom prípade sa účastníci konania v spore pred vnútroštátnym súdom zhodujú v tom, že signály z predmetného satelitu sú zakódované a možno ich zachytiť len prostredníctvom zariadenia vyhradeného odborníkom. Naopak, tieto signály nemožno zachytiť zariadeniami určenými pre širokú verejnosť.

33 V takomto prípade sa individuálny príjem neuskutočňuje za okolností porovnateľných s okolnosťami vysielania na verejných frekvenčných pásmach. V dôsledku toho uvedený satelit nepracuje v rámci predmetného vysielania v spore pred vnútroštátnym súdom ako satelit v zmysle článku 1 ods. 1 smernice 93/83.

34 Po druhé predchádzajúce úvahy, predovšetkým tie, ktoré sú uvedené v bode 32 tohto rozsudku, majú takisto za následok, že také vysielanie, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, nespĺňa ďalšie kritérium stanovené v článku 1 ods. 2 písm. a) uvedenej smernice, a to požiadavku, že signály prenášajúce programy sú určené na to, aby ich mohla zachytiť verejnosť.

35 Z porovnania znenia rôznych jazykových verzií tohto ustanovenia, predovšetkým anglickej verzie („programme-carrying signals intended for reception by the public"), nemeckej („die programmtragenden Signale, die für den öffentlichen Empfang bestimmt sind"), španielskej („las señales portadoras de programa, destinadas a la

recepción por el público") alebo holandskej („programmadragende signalen voor ontvangst door het publiek"), vyplýva, že sú to signály, ktoré musia byť určené verejnosti, a nie programy prenášané týmito signálmi.

36 Takýto výklad je okrem iného potvrdený cieľom smernice 93/83, tak ako je uvedený v bodoch 29 a 30 tohto rozsudku.

37 Teda v situácii, ako je situácia v spore pred vnútroštátnym súdom, sú to programy, ktoré sú určené verejnosti, a nie signály vysielané na satelit a zo satelitu na zem.

38 Je potrebné pripomenúť, že signály sú zakódované a že ich možno zachytiť len prostredníctvom zariadenia vyhradeného odborníkom, takým, ako je zariadenie, ktoré má k dispozícii pozemný vysielač vo Felsbergu. Ostatne, Lagardère, ktorý je vysielacou spoločnosťou a ovláda celé predmetné vysielanie, sám priznáva, že v súčasnosti verejnosť nemôže zachytiť tieto signály. Nemá teda úmysel sprístupniť pre verejnosť signály vysielané na satelit a zo satelitu na zem. V skutočnosti je verejnosť v rámci takéhoto vysielania príjemcom signálov rôznej povahy, a to signálov, ktoré sú vysielané na dlhých vlnách a nie sú tranzitne prenášané satelitom. Lagardère teda vysiela signály na satelit len s cieľom prenášať ich na uvedený pozemný vysielač, ktorý vysiela programy v reálnom čase iným prostriedkom ako satelitom. Je to teda tento vysielač, ktorý je jediným príjemcom signálov, ktoré sú predmetom satelitného vysielania v spore pred vnútroštátnym súdom.

39 Po tretie článok 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83 požaduje, aby signály prenášajúce programy boli vysielané pre verejnosť prostredníctvom „neprerušeného prenoso-

vého reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem". Smernica tak upravuje uzavretý systém vysielania, kde satelit predstavuje ústredný, hlavný a nenahraditeľný prvok tak, že v prípade jeho nefunkčnosti prenos signálov je technicky nemožný, a teda verejnosť neprijíma žiadne vysielanie.

40 Smernica 93/83 však v zásade neupravuje systém alebo podsystém vysielania, ktorého základnú jednotku tvorí pozemný vysielač a ktorý funguje od svojho uvedenia do prevádzky pomocou pozemného audionumerického obvodu. Hoci takýto systém alebo podsystém môže byť kedykoľvek doplnený vysielacím satelitom, tento sa pritom nestane ústredným, hlavným a nenahraditeľným prvkom systému.

41 Po štvrté v momente, keď vysielacia spoločnosť v prípade nefunkčnosti satelitu prenáša signály na uvedený pozemný vysielač pomocou pozemného audionumerického obvodu, nedochádza k satelitnému prenosu, a uplatňovanie smernice 93/83 je teda definitívne vylúčené. Ak by sa teda prijala téza Lagardère a francúzskej vlády, toto vysielanie by bolo nevyhnutne podriadené režimu smernice 93/83 od okamihu, keď satelit bude znovu funkčný. Uplatňovanie tejto smernice by teda záviselo od nepredvídateľných okolností spojených s rizikami fungovania uvedeného satelitu, čo by postavilo režim práv súvisiacich s autorskými právami do stavu právnej neistoty.

42 Takáto situácia by bola nezlučiteľná s cieľom uvedenej smernice, ktorý chce zabezpečiť tak vysielacím organizáciám, ako aj oprávneným osobám právnu istotu, čo sa týka právneho poriadku, ktorý sa uplatňuje na prenosový reťazec.

43 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že také vysielanie, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, nepredstavuje satelitné vysielanie pre verejnosť v zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83. V dôsledku toho nespadá pod ods. 2 písm. b) tohto článku.

44 Na prvú otázku je potrebné odpovedať tak, že v prípade takého vysielania, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, smernica 93/83 nebráni tomu, aby poplatok za používanie fonogramov bol upravený nielen právom členského štátu, na ktorého území je usadená vysielacia spoločnosť, ale takisto právnym poriadkom členského štátu, v ktorom sa z technických príčin nachádza pozemný vysielač šíriaci vysielanie na územie prvého štátu.

O druhej otázke

45 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 8 ods. 2 smernice 92/100 má byť vykladaný v tom zmysle, že na určenie primeranej odmeny uvedenej v tomto ustanovení vysielacia spoločnosť je oprávnená jednostranne odpočítať z celkovej sumy predpísaného poplatku za používanie fonogramov v členskom štáte, kde je usadená, poplatok zaplatený alebo požadovaný v členskom štáte, na ktorého území sa nachádza pozemný vysielač šíriaci vysielanie do prvého štátu.

46 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že zo znenia a štruktúry smernice 92/100 vyplýva, že táto smernica stanovuje minimálne zosúlaďovanie, pokiaľ ide o práva súvisiace s autorskými právami. Teda nechce spochybniť predovšetkým zásadu teritoriality týchto práv uznanú medzinárodným právom a prijatú takisto Zmluvou ES. Tieto práva majú teda teritoriálny charakter a vnútroštátne právo môže postihovať len konania, ku ktorým došlo na vnútroštátnom území.

47 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že v spore pred vnútroštátnym súdom programy, ktoré obsahujú chránené fonogramy, sú vysielané pomocou pozemných vysielačov, ktoré sa nachádzajú na francúzskom území, ako aj z pozemného vysielača, ktorý sa nachádza na nemeckom území. V miere, do akej je vysielanie uskutočňované na území dvoch členských štátov, uvedené práva sa opierajú o dva vnútroštátne právne poriadky.

48 V tomto kontexte je potrebné poukázať na to, že Súdny dvor už rozhodol, že neexistuje žiadny objektívny dôvod, ktorý by odôvodnil, že sudca Spoločenstva stanoví presné spôsoby určenia jednotnej primeranej odmeny, čo by viedlo k tomu, že Súdny dvor nahrádza členské štáty, ktorým smernica 92/100 neukladá žiadne osobitné kritérium. Teda prislúcha jedine členským štátom určiť na svojom území príslušné kritériá na to, aby zabezpečili rešpektovanie pojmu Spoločenstva primeraná odmena (rozsudok zo 6. februára 2003, SENA, C-245/00, Zb. s. I-1251, bod 34).

49 Členské štáty sú povinné vykonávať svoje právomoci v tejto oblasti v rámci obmedzení stanovených právom Spoločenstva a predovšetkým článkom 8 ods. 2 smernice 92/100, ktorý požaduje, aby táto odmena bola primeraná. Presnejšie, musia stanoviť kritériá primeranej odmeny, ktoré majú umožniť dosiahnuť primeranú rovnováhu medzi záujmom výkonných umelcov a výrobcov fonogramov na odmenu za vysielanie daného fonogramu a záujmom tretích osôb môcť vysielať tento fonogram za primeraných podmienok (rozsudok SENA, už citovaný, bod 36).

50 Táto odmena, ktorá predstavuje protihodnotu za použitie fonogramu na obchodné účely, osobitne za vysielanie, znamená, že jej primeraný charakter je predovšetkým analyzovaný vzhľadom na hodnotu tohto použitia v rámci hospodárskych výmen (rozsudok SENA, už citovaný, bod 37).

51 Na určenie tejto hodnoty je potrebné v tomto konkrétnom bode použiť kritériá uvedené v sedemnástom odôvodnení smernice 93/83, a teda vziať do úvahy všetky okolnosti vysielania, ako je skutočný okruh divákov, potenciálny okruh divákov a jazyková verzia vysielania.

52 Teda použitie fonogramov na vysielanie v členskom štáte, kde sa nachádza uvedený pozemný vysielač, neobmedzuje skutočný alebo potenciálny okruh divákov v štáte, kde je usadená vysielacia spoločnosť, a následne ani hodnotu tohto použitia v rámci hospodárskych výmen na území tohto štátu.

53 Zo spisu tiež vyplýva, že vysielanie fonogramov je efektívne využívané na obchodné účely len na francúzskom území, pretože nahrané časti reklamných programov sa predávajú len francúzskym podnikom. Takisto väčšina divákov sa nachádza vo Francúzsku, pretože predmetné vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom môže verejnosť zachytiť len na obmedzenej časti nemeckého územia a toto vysielanie je uskutočňované vo francúzskom jazyku.

54 V miere, v akej existuje skutočný okruh divákov a potenciálny okruh divákov vysielaní v členskom štáte, kde sa nachádza uvedený pozemný vysielač, používanie chránených fonogramov dokonca aj v tomto štáte, hoci je malé, má určitú ekonomickú hodnotu. Následne, tento štát môže pri zohľadnení zásady teritoriality uvedenej v bode 46 tohto rozsudku požadovať platbu primeranej odmeny za vysielanie uvedených fonogramov na svojom území. Okolnosti uvedené v predchádzajúcom bode, ktoré obmedzujú ekonomickú hodnotu takéhoto používania, sú dôležité, len pokiaľ ide o sadzbu tohto poplatku, a náleží súdom tohto členského štátu vziať ich do úvahy pri jej určovaní. Naopak tieto okolnosti nespochybňujú skutočnosť, že poplatok určený týmto spôsobom predstavuje odmenu za používanie fonogramov v tomto štáte a jeho platba by nemala byť vzatá do úvahy pri výpočte primeranej odmeny v inom členskom štáte.

55 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné odpovedať na druhú otázku tak, že článok 8 ods. 2 smernice 92/100 má byť vykladaný v tom zmysle, že na určenie primeranej odmeny uvedenej v tomto ustanovení vysielacia spoločnosť nie je oprávnená jednostranne odpočítať z celkovej sumy predpísaného poplatku za používanie fonogramov v členskom štáte, kde je usadená, poplatok zaplatený alebo požadovaný v členskom štáte, na ktorého území sa nachádza pozemný vysielač šíriaci vysielanie do prvého štátu.

O trovách

56 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **V prípade takého vysielania, ako je vysielanie v spore pred vnútroštátnym súdom, smernica Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii nebráni tomu, aby poplatok za používanie fonogramov bol upravený nielen právom členského štátu, na ktorého území je usadená vysielacia spoločnosť, ale takisto právnym poriadkom členského štátu, v ktorom sa z technických príčin nachádza pozemný vysielač šíriaci vysielanie na územie prvého štátu.**

2. **Článok 8 ods. 2 smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva má byť vykladaný v tom zmysle, že na určenie primeranej odmeny uvedenej v tomto ustanovení vysielacia spoločnosť nie je oprávnená jednostranne odpočítať z celkovej sumy predpísaného poplatku za používanie fonogramov v členskom štáte, kde je usadená, poplatok zaplatený alebo požadovaný v členskom štáte, na ktorého území sa nachádza pozemný vysielač šíriaci vysielanie do prvého štátu.**

Podpisy